

Saioaren amets bitxia

“Neska gazte baten istorioa kondatuko dauzuet:

Arrats batez, Saioa neska gaztea bere ohean ezarri zen; mihiseak bere gainean ezarri zituen. Mihiseen gainean ardi xuri batzuk baziren eta arrain batzuk ere. Saioa lo sakon goxo batean sartu zen baina begiak hetsi orduko bere mihiseen artean ardiak animatu ziren, mintzatzen hasi ziren. Batzuk familian ziren, beste batzuk lagunekin mintzatzen ari, batzuk iri egiten.

Baina bizi eder hartan baginakien zerbait pasatuko zela. Ardi beltzaren bat bazen zoko batean, bakarrik. Ez da ez zuela lagunik, baina ez zituen besteen eleketak maite, beti kritikatzin edo gauza txarren erraiten ari baitziren. Ardi beltzak ez zuen jaten. Besteei begiratzin zien, bere ezberdintasunaz pentsatzin ari. Ez zuen ez gauza txarrik egiten, ez itxura berezirik ere, kolorea baizik ez zuen desberdina.

Gauean zehar, ardi xuriek beti mintzatzen segitzen zuten, iri egiten. Aldiz, ardi beltza beti bakarrik, baina berdin zitaion. Bixtan dena nahiago zuela lagun batzuekin izan edo bere familia-ekin ere ontsa zitakeela bainan gisa

hartako lagun batzuk ukaiteko ez zuen balio. Ez ziren lagun egiazkoak ere.

Baina, gau hori ez zen besteak bezala, ilargi osoa jarri zen beren gainean. Oihu batek ardi guziak jatzarrarazi zituen. Bat batean, itzal handi eta azkar bat beren aitzinean jarri zen. Otso handi, azkar eta beldurgarria zen. Ardi guziak, handienak, zaharrenak, bildotsak, eri edo akerrak denak jan zituen. Ontsa jan zuen arrats hartan bainan ez zuen aski. Azken ardi bat ikusi zuen urru- nean. Hurbildu zen bainan ohartu zen ez zela besteak bezala, beltza baitzen. Otsoaren giblean bere otso ttipia gordetzen zuen. Mareluski, otso ttipia aitzinatu zen eta ardi beltza ausikitzen hasi zen. Otso amak erran zakon ez zuela sekulan ardi beltz bat jan behar,

beltzak beti txarrak baitziren eta beti zikinak. Ardi beltza momentu batendako bederen besteak baino indartsuago senditu zen. Eta arrainek Saioari erran zioten “jatzar zaite, hori guzia bakarrik amets bat da, tenorea da”. Jatzarri zen eta ohartu zen bere amak zuela jatzarra- razi”.

**Juliana Paulerena eta Marina
Ardantz
Donostei, kolegioa, Baigorri
4. zikloko irabazleak - taldea**

Aneren mundua

Egun osoa eman ondoren Aneren gogo bakarra ohera sartu eta mundua ahaztea zen.

Burua burko bigunaren gainean jarri zuenean, bere gela pixkanaka desagertzen hasi zela iruditu zitzaion. Batean, ez zegoen bere logelako sabaiari begira, espazio zabal eta koloretsu bati baizik.

Bere manta gainean bota zuenean, zerbait arraroa gertatu zen: bere gorputzaren gainean zerbait poliki mugitzen zen. Ardi txikiak eta handiak agertu ziren bere mantaren orde. Ardiak pixkanaka ibiltzen ziren Aneren gainean. Batzuk berari begira geratzen ziren, beste batzuk bazka bilatzen ari badira bezala makurtzen ziren. Baina dena oso lasai zuen. Anek ez zuen beldurrik sentitzen egoera horretan beste pertsona batzuekin konpara- tuz.

Baina sorpresa ez zen hor amaitu. Burua pixka bat altxatu zuenean, bere buru gainean bi arrain handi ikusi zituen airean igeri egiten, uretan be- zala. Arrain horiek, zuriak eta beltzak, zirkulu handiak egiten zituzten sabailan, poliki-po- liki, eta haien mugimenduek hipnoti- zatu zuten Ane.

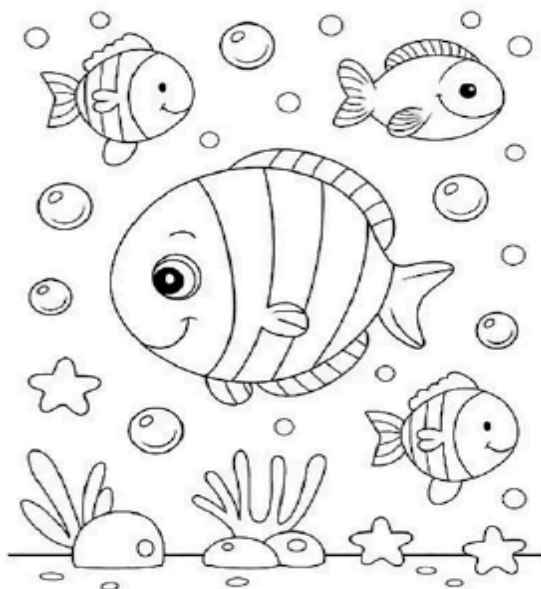
Arrainekin batera, landare txiki batzuk ere agertu ziren, bere logelan flota- tzen, mugimendu leun batekin. Bere ametsak magiaz beteta zeuden, eta airean musika lasai

bat entzuten zela, Anek lasaitasun handia sentitzen zuen animalia horiek begiratzin. Arrain horiek argi pixka bat ematen zioten gelari haien mugimendu leunekin.

Anek ez zekien amets horretan bere gela unibertso magiko bat zela, mugarik gabe. Azkenean bere begiak itxi zituen eta loak hartu zuen izateagatik baina bere amak logelako atea ireki zuen. Argia piztu zen eta amets guztia desagertu. Ardiak eta arraina joan egin ziren eta logela berriro leku normala zen. Ane esnatu zen eta ez zuen gogoratzen zer amestu zuen.

Bakarrik sentitzen zuen oso ondo lo egin zuela, eta istorio hau errepi- katzen da gauero.

**Urko Recarey, Unai Izaguirre,
Markel Fajardo
San Bixente kolegioa, Hendala
4. zikloko bigarrenak - taldea**

HAZIAK idazle

Aurten maskarada lan-zen dugu eskolan

Lehen garai honetan, Xiberoa probintzia aipatu dugu: hasi gira kantuak ikasten.

Maskarada batean, antzerkia dantza eta kantuak badira.

Ikusgarri horretan, bi talde badira: Gorriak eta Beltzak.

Gorriak taldean, pertsonaia eta dantzari serioak badira: Kan-

tiniersa, Zamalzaina, Gatzuzaina, Txerreroa eta Enseinaria.

Beltzak taldean, zozokeria anitz egiten dituzten pertsonaia dira: Pitxu eta Buhameak.

Ikasle baten amak koztuma guziak ekarri ditu eskolan aurkezteko, bizi-ki ederrak ziren.

Xiberoko kantuak hasi ditugu ikas-ten: "Xorrotzak" eta "Agur Xiberoa".

Antzerkia ari gira ere idazten, dantzak bakantzak eta gero eginen ditugu.

Maite dugu maskarada prestatzea gelan!

Lan anitz badugu gure maskarada presentatzeko Eskolako Bestan apirilaren 9an.

Uzten zaituztegu eta lanean karraskan segitzen dugu!

Larresoroko Dona Martine eskolako ikasleak

HAZIAK idazle

Kristoren besta baten ondorioak

Behin bazen 19 urteko Izaskun izeneko neska bat. Erabaki zuen Tulalaika festibalera joatea besta egitea biziki maite baitzuen. Beraz, bere lagunekin, Pagolako bidea hartu zuten. Arribatu eta, fite ohartu ziren giroa biziki ona zela eta trago bat hartzen hasi ziren, eta beste bat, eta beste bi... Izaskunen lagunak Xiberoots-en kontzertura joan ziren eta anartean Izaskunek beste lagun talde bat atzeman zuen, norekin tragoak eta txupitoak edaten segitu zuen. Eguna pasatzen zen eta oren guziz lagun taldez aldatzen zuen eta aldi oro tragoak hartzen zituen. Egunaren bukaran ohartu zen kristoren besta egin zuela biziki mozkorra baitzen, orduan, etxera sartzea erabaki zuen.

Maleruski, ez zituen ideiak biziki argi eta zailtasunak ukan zituen autobus-geltokia atzemateko. Dene-tan xerkatzen zuen eta momentu baten buruan norbaitek lagundu zuen. Azkenean, geltoki onera iritsi zen. Autobusa hartu zuen D. Garaziraino, han bertan treinez Kanboraino sartzeko. Hainbeste denbora pasatu baitzuen geltokia xerkatzen, ez zuen oren oneko autobusa hartu, beraz, zoritxarrez, treina huts egin zuen ondotik.

Hurrengo treina itxarotean, karrikan lokartu zen. Norbaitek suhiltzaileak deitu zituen Izaskun lurtean lokartua ikusi eta. Askari fite etorri ziren eta kamioian igoarazi zuten. Bidean, gidariak nolanahika gidatzen zuen eta biziki lanjerosa zen. Jakin dugu

geroago gidaria ere Tulalaikan zela egunean eta mozkorra zela. Batean, aitzineko auto-muila zuzen jo zuen eta istripu bat gertatu zen: kamioia irauli egin zen. Kasik bidaiari guziak zaurituak ziren eta Izaskun koman sartu zen. Denak Donapaleuko ospitalera eramanak izan ziren.

Bost orenen buruan Izaskun komatik atzari zen buruko min handi batekin. Kontziente zen egin zuena biziki lanjerosa zela, beti norbaitekin sartu behar zela edan zuelarik, ez zela nehoiz gidari mozkor baten autoan igo behar eta azkenik erabaki zuen ez zuela gehiago edanen.

Bere ospitaleko ohean jarri zen, dute bat eskuan, eta bezperako katastrofeari pentsatuz. Bere bu-

ruan bazarra zen, zernahitaz oroitzen zen eta hutsune handiak zituen ere. Ez zen denetaz oroitzen. Jendeei kontatu zituen zozokeriak berrikusten zituen baita edarien prezioak, erre zituen zigarroen kea eta goitika egin zuen oroitzapena. Etxera sartu eta, bere lagunekin elkartu ziren eta haiei kontatu zien gertatu zitzaiona.

Prebentzio asko egiten zuen ber gauza gertatuko zitzaizkien beldur baitzen. Geroztik, Izaskunek ez du gehiago edaten, bere lagunak zaintzen ditu eta beti autoa hartzen du.

*Idoia Duperou eta Maixa Etchart
San Josepe, Ustaritze
5. zikloko bigarrenak - taldeka -
irabazlea*

Musua

Musu horrek ene bizia aldatu zuen edo, hobeki errateko, zangoz gora ezarri zuen. Betidanik, ene jendakari hurbil izan nintzan eta amaxirekin harreman bereziak nituen. Eskolara joan aitzin, amak haren etxera eramaten ninduen lanerat goizik joan behar baitzuen. Gaueko arropetan nintzelarik, besotan hartzen ninduen eta kasik, ene ohetik amaxiren etxean nuen oherat pasatzen ninduen, bero beroa atxikitzen zuela botella ur bero bati esker. Lagunekin eskolan, ez ginen segurrenik hoberenak, hala ere, egin behar ginituen gauzak aiseska egiten ginituen eta kanpoko tenoretan gure bizia jostatuz segitzen genuen. Errebotean aritzen ginen, gure kirol garrantzitsuek hori ginuen. Ermentak gogotik uzten gintuen bera ere pilotari ohia zelakotz. Eskola eta gero, lortu behar ginituen diplomak ukan ondoan, lanari lotu ginen. Nik, betidanik, zurgina izan nahi nuen baina beste amets bat ere gogoan nuen, itsasoa zeharkatzea, bidaiatzea, beste herrialde batzuren ezagutza egitea, jende desberdinen topaketak egitea. Xantza ukan nuen, hola erranen dut, ez baitakit bestenaz

nola aipatu egun batez, diploma ukan orduko, sasoiaren egiteko lana xerkatzen nuen gizon bat hurbildu zitzaidalarik. Gizon hori biziki luzea zen eta portaera berezia zuen ere. Hitzetan errateko zailegi zait baina segidan konprenitu nuen gisakoa izanik ere, ez nuela kakinarazi beharko. Itsasontzi baten jabe zen eta langileak pagatzen zituen bakailaoa arrantzatzea joateko berarentzat. Ni gogotik zurgintzan hartuko ninduen bere itsasontzia zaintzeko, zeren arazoak beti gertatzen baitziren. Ortantz edo haize ukaldi, desmasiak baziren aldi oro. Hala nola ene ametsa bete nuen: ene zurgin lana itsasontzian egiten nuen eta denbora berean, bidaiatzen nintzan. Harri batez bi xori, erran zaharrak dioen bezala! Amabixi nitaz biziki harro zen baina ene joateak min egin zakon.

Amodioa hola ezagutu nuen. Kanadako alderdian ginelarik orainokoa, bakailaoa sasoiak bukatzeko punduan ginelarik, pausan nintzan arratsalde batez, neska eder bat topatu nuen hirian, ene azken oroitzapenen erosten ari nintzelarik. Aztigar izerdia amaxiri ereman nahi nakon, betitik anitz gustatzen

baitzaion, bereziki matahamiekin, bistan dena. Neska luzea zen, bilo gorrail batzuekin, eta bere irria, zer irri ederra! Bamea dena nahasten zitzaidan eta horra arte, sekulan ezagutu ez nituen emozioetaz ohartu nintzan. Neska emankorra zen eta lehen begi ukalditik elgar maitemindu ginen. Euskal Herria elgarrekin sartu ginen eta laster ezkondu. Gure lehen alaba aski fite sortu zitzaigun eta gure bizia dena aldatu. Enetatz, zer zangopilatzea, lehen musua alabari eman nakolarik! Ez nakien zer gertatzen zitzaidan: biziki kontent nintzan ene familiak eta denbora berean, ez nuen konprenitzen goxotasun eskas hori nundik heldu zitzaidan, amaxik dena kondatu arte. Nihaur aita bilakatu nintzan ene aita ezagutu gabe eta hori edozoinentzat, zaila izanen zen!

Egun hartan, ene aitaren xerka joan behar nuela erabaki nuen. Ene maiteari aipatu nakolarik, untsa konprenitu eta sustengatu ninduen eta hala nola, kasik ohartu gabe, Japoniako alderdira itsasontziz abiatu nintzan. Bidaiak luzea izan zen hala ere, ene gaitasunak baliatu nituen han hemenka itsa-

sontziari petatxuak egiteko beharrean zenean. Heldu nintzenean, enbaxadara joan nintzen eta segidan, lagundu ninduten aita atxematzen. Jakin nuen lehen gauza beti bizi zela izan zen, baina biziki desorekatua zen bizi mota bat bizi zuela. Aterbetxe batean aurkitu nuen azkenean eta mintzatu ginen. Erran zautan bizi triste bat bizi izan zuela, arrunt galdua izanez, denbora anitz eman zuela bere buruarekin bakea egiteko. Aitarik gabe handitu zen bera ere, baina hark ez zuen nehor ukan bizian gidatzeko, laguntzeko eta gehienik behar zuena, maitatua izateko. Elgarretaratze horretatik landa, biak hobeki senditu ginen segidan, pisu handi batek bat-batean utzi bagintu bezala. Erran gabe doa aitari eskaini nakola enekin etxera sar zedin, ene familia ezagutzeko eta amaxi ikusteko. Erran gabe doa ere baietz ihardetsi zautala. Hala nola arrats batez, amaxiren etxean elgarretaratu ginen laster, aitaxiren irria entzun ginuen, ene alabarena ere hartarik laster eta ni alai nintzen, gehienik maite nituen jendeen artean.

Christine Paulerena
Helduak - irabazlea